మరణ వాఙ్మూలం!

వాణిశ్రీ

అది అమావాస్య రాత్రి.

చందమామని ఎవరో మింగేసినట్లుగా బోసిగా, వెలితిగా వెలవెలబోతూ వుంది ఆకాశం.

కారుమబ్బులు క్రమ్ముకుని లోకం చీకట్లో మునిగి పోయినట్లుంది.

అక్కడక్కడా ఒకటీ అరా చుక్కలు కనిపిస్తు న్నాయి.

విశాలమైన ఆవరణలో తురాయి, వేప, మర్రిచెట్ల మధ్యలో నియాన్ లైట్ల వెలుగులో తెల్లగా వెన్నముద్దలా మెరుస్తోంది జాన్స్ హాస్పటల్.

వార్డులో నర్సు కుర్చీలో కూర్చుని ఏదో నవల చదువు కుంటూ కాలక్షేపం చేస్తోంది.

సుమతి, తల్లి బెడ్ ప్రక్కన స్టూలుమీద కూర్చుని ఏదో వారపత్రిక తిరగేస్తోంది. కాని ఆమెకు చదవ బుద్ధి పుట్టడంలేదు.

గోడగడియారం పదిగంటలు కొట్టింది.

ఉలిక్కిపడింది సుమతి.

పత్రిక మూసేసి స్టూలుమీద పడేసి లేచి నిల్చుంది. విసుగ్గా అటూ ఇటూ పచార్లు చేస్తోంది.

వార్డులో పేషెంట్లందరూ దాదాపు అంతా నిద్రలో మునిగారు.

సుమతి, తల్లి బెడ్ దగ్గర ఆగింది.

ప్రశాంతంగా నిద్రపోతోంది సీతమ్మ.

'వీడింకా రాలేదేం' అనుకుంటూ బైటకు చూసింది సుమతి.

సుమతి తమ్ముడి రాకకోసం ఎదురుచూస్తోంది.

రోజూ ఎనిమిది గంటలకల్లా వచ్చేవాడు. ఈ రోజు సినిమా చూసి వస్తానన్నాడు.

ఇంకా రాలేదు.

ఆమెకు నిద్ర వస్తోంది.

గట్టిగా ఆవలించి చిటికలు వేసింది.

"మీ తమ్ముడు యింకా రాలేదా?" నవ్వుతూ ప్రశ్నించింది నర్స్.

రాలేదన్నట్లు తల వూపింది సుమతి.

అంతలో అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది.

"నీకు నూరేళ్ళ ఆయుషు చంద్రా!" అంది నర్సు.

"నూరేళ్ళే? ఎందుకూ?" ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నించాడు చంద్రశేఖర్.

"ఇప్పుడే నీ గురించి అనుకుంటున్నాం" అంది.

"ఓ....అదా!" నవ్వాడు అర మొనట్లుగా.

"అన్నం తిన్నావా....?" ప్రేమగా ప్రశ్నించింది సుమతి.

తల వూపాడు చంద్రశేఖర్.

"సినిమా బాగుందా?" అంది నర్సు.

"ఓ!....బ్రహ్మాండం...." మెరుస్తున్న కళ్ళతో అన్నాడు.

"ఫైటింగ్‌లు వుంటే చాలు మా వాడికి" నవ్వింది సుమతి.

బెడ్ ప్రక్కనే చాప పరచుకొన్నాడు చంద్రశేఖర్.

"జాగ్రత్త! నేను వెళ్ళొస్తాను" అంది తమ్ముడితో.

తల వూపాడు.

"గుడ్‌నైట్ సిస్టర్!" అంది.

గుడ్‌నైట్ చెప్పింది నర్స్.

నెమ్మదిగా అడుగులు వేసుకుంటూ హాస్పటల్ ఆవరణ దాటింది.

కొంతదూరం పోయాక విశాలమైన మైదానం. అన్నీ సర్కారు తుమ్మపొదలు. స్ట్రీట్‌లైట్లు వెలుగుతున్నా భయంగా వుంది సుమతికి. రోడ్డుమీద జనసంచారంలేదు. రోజూ ఎనిమిదింటికే ఆమె వెళ్ళిపోయేది. అప్పుడంత భయం వుండేది కాదు. జనం వస్తూ పోతూ వుండేవారు. అప్పుడప్పుడూ రిక్షాలు, కార్లు తిరుగుతూ వుండేవి. కాని ఈ రోజు పదిన్నర దాటింది.

మైదానం సగందూరం వచ్చింది సుమతి.

తెల్లటి లాల్చీ పైజామా వేసుకున్న అతను యెదురు వచ్చాడు.

ఆమెను చూసి ఆగాడు ఆమె కోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్లుగా.

ఆమె అతన్ని చూసింది కళ్ళెత్తి. మరుక్షణం ఆమె

ముఖం గంభీర ముద్ర దాల్చింది. చర చరా అడుగులు వేసింది.

"ఆగు" అన్నాడు అతను.

ఆమె ఆగలేదు.

ఇంతలో కరెంటు పోయింది.

లోకం చీకట్లో మునిగిపోయింది. కన్ను పొడుచుకున్నా కనిపించడంలేదు.

"సుమతీ! నేను చెప్పినట్లు విను. అనవసరంగా నాకు కోపం తెప్పించకు. కోపం వస్తే నేను మనిషిని కాను" అన్నాడు.

"కోపం రాకపోయినా నువ్వు మనిషివి కావు" కోపంగా అంది సుమతి.

"ఏమన్నావ్?" అంటూ లాగి సుమతి చెంపమీద కొట్టాడు.

"అయితే నా దారికి రావన్నమాట."

"ఈ జన్మలో జరగదు" దృఢంగా అంది సుమతి.

"అయితే నీకు ఈ జన్మనే లేకుండా చేస్తా."

"చంపుతావా చంపు...."

"చంపక వదులాననుకున్నావా! నాకు దక్కని సుఖం యెవడికీ దక్కడానికి వీల్లేదు. నిన్ను చంపి నా కసి తీర్చుకుంటాను...." అంటూ అతను ఆమె నోరు నొక్కుతూ మైదానంలోకి ఈడ్చుకుంటూ వెళ్ళాడు.

ఆమె కేకలు పెడుతోంది.

తుమ్మచెట్ల పొద ప్రక్కకు లాక్కెళ్ళి గుండెల్లో ఒక పోటు పొడిచాడు కత్తితో. కత్తిని లాగాడు. మరో పోటు పొడవాలనుకుంటుండే లోపల కారు లైటు పడింది పొదలోంచి.

కత్తి చేత్తో పట్టుకుని భయంతో పారిపోయాడు.

ఆమె చావుకేక విని కారులో పోతున్న జగపతిరావు "ఆపు...." అన్నాడు డ్రైవర్‌తో.

"డాష్‌బోర్డులో బ్యాటరీ లైటు తీసివ్వు" అన్నాడు కారు దిగుతూ.

డ్రైవర్ రామ్‌సింగ్ బ్యాటరీస్విచ్ వేసి జగపతిరావు చేతికి అందించాడు.

లైటు వెలుగులో దూరంగా తెల్లటి బట్టల్లో పారి పోతున్న అతను కనిపించాడు.

మైదానంలో ముళ్ళపొదల మధ్య విల విల కొట్టు కుంటూ రక్తపుమడుగులో సుమతిని చూసి జగపతిరావు చలించిపోయాడు. కళ్ళు బైర్లు క్రమ్మాయి ఆ దారుణ దృశ్యం చూసి. అతని జీవితంలో అటువంటి రక్తపాతం యెన్నడూ ప్రత్యక్షంగా చూడలేదు. గుండెలు దడదడ కొట్టుకుంటున్నాయి. ఏం చేయాలో పాలుపోక ఒక్క క్షణం రాతిబొమ్మలా నిల్చుండిపోయాడు.

రామ్‌సింగ్, సుమతిని ఆ పరిస్థితిని చూసి వణికిపోతు న్నాడు.

"రామ్‌సింగ్ నువ్వు ఆమె కాళ్ళు పట్టు" అంటూ రెండు భుజాలు పట్టుకుని లేపాడు.

ఇద్దరూ కలసి వెనుకసీట్లో ఆమెను పడుకోబెట్టారు.

కారు జనరల్ హాస్పటల్‌వైపు రివ్వున దూసుకు పోయింది.

క్యాజువాల్టీలో బెడ్‌మీద పడుకోబెట్టారు. డ్యూటీ డాక్టర్ ప్రసన్నకుమార్ వెంటనే వచ్చాడు.

"ఎవరో ఆమెను పొడిచి పారిపోయాడు సార్!" వణుకుతున్న స్వరంతో అన్నాడు జగపతిరావు.

"ఎవరు ఆమె?"

"ఏమో! నేను కారులో వస్తున్నాను. అప్పుడు కరెంట్ లేదు. కేకలు వినిపించి కారు ఆపాను. ఆ మైదానంలో ముళ్ళపొదల మధ్య వుంది ఈమె. బ్రతుకుతుందేమోనని ఆశతో తీసుకొచ్చాను" అన్నాడు జగపతిరావు.

డాక్టర్ ప్రసన్నకుమార్ ఆమెను థియేటర్‌కి తీసుకెళ్ళమని చెప్పాడు. స్ట్రెచర్ బేరర్ ఆమెను థియేటర్‌కి తీసుకెళ్ళాడు.

డాక్టర్ ఫోను ఎత్తి హాస్పటల్ సూపరెన్టెంట్‌తో విషయమంతా చెప్పి వెంటనే రమ్మని రిక్వెస్ట్ చేశాడు.

"మీరు కూర్చోండి. మా సూపరెన్టెంట్ గారు ఇప్పుడే వస్తారు" అని థియేటర్ వైపు హడావుడిగా వెళ్ళాడు డాక్టర్ ప్రసన్నకుమార్.

జగపతిరావు క్యాజువాల్టీలో బల్లమీద కూర్చున్నాడు కొంచెం సేపు.

తర్వాత వచ్చాడు సూపరెన్టెంట్. జగపతిరావుతో ఏమీ మాట్లాడకుండానే థియేటర్ వైపు వెళ్ళాడు.

క్షణాలు గంటలుగా గడుస్తున్నాయి జగపతిరావుకి.

సుమతి రక్తంలో కొట్టుకుంటున్న దృశ్యం మరుపు రావడం లేదు. అతని హృదయం ద్రవించిపోతోంది గుర్తొచ్చినకొద్దీ.

ఆమె ఎవరో?

ఆమెను హత్య చేసినవాడు ఎవరో?

ఎందుకు హత్య చేశాడో?

ఎంత తప్పుచేసినా సాటి మనిషిని హత్య చెయ్యడమంత ఘోరం మరొకటి వుందా?

దుర్మార్గుడు నిండు ప్రాణం తియ్యాలనుకున్నాడు.

ఆలోచిస్తూ అటూ ఇటూ పచార్లు చేస్తున్నాడు జగపతిరావు.

వార్డుబాయ్ కాబోలు వచ్చి "సార్! మిమ్మల్ని డాక్టర్ గారు పిల్చుకురమ్మన్నారు" అన్నాడు.

డాక్టర్ ప్రసన్న థియేటర్ ముందు నిల్చుని వున్నాడు.

"మీరు పోలీసులకు రిపోర్టు చేశారా?" ప్రశ్నించాడు డాక్టర్.

"లేదు. ఆ కంగారులో తోచలేదు. సరాసరి ఇక్కడికే తీసుకొచ్చాను" అన్నాడు జగపతిరావు.

"వెంటనే వెళ్ళి రిపోర్టు ఇచ్చిరండి. ఆమె కండిషన్ బాగోలేదు. బ్లడ్ చాల పోయింది. షీ మే నాట్ లివ్" అన్నాడు డాక్టర్.

"అలాగే రిపోర్టు చేస్తాను. డాక్టర్ మీరు ఎలాగైనా ఆమెను బ్రతికించండి. ఎంత డబ్బు కావాలన్నా ఇస్తాను. ఆమెను హత్యచేసిన వాడిని పట్టుకుని వురికంబం ఎక్కించాలి" ఆవేశంతో అన్నాడు.

"ఆమె గ్రూప్ బ్లడ్ లక్కీగా మా బ్లడ్ బ్యాంక్ లోనే వుంది. మేము ట్రై చేస్తాం బ్రతికించడానికే" అన్నాడు డాక్టర్.

తర్వాత థియేటర్ లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

జగపతిరావు వడివడిగా అడుగులు వేసుకుంటూ పోర్టికోలో ఆగివున్న కారు దగ్గరికి వెళ్ళాడు.

దూరంగా బీడీ కాల్చుకుంటున్న డ్రైవర్ రామ్‌సింగ్ జగపతిరావుని చూసి బీడీ ఆర్పి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు.

"పోలీస్ స్టేషన్ కి పోనివ్వు" అన్నాడు.

"ఏ పోలీస్ స్టేషన్ కి సార్?"

"టూ టౌన్ స్టేషన్ కి పోనీ."

కారు చీకటిని చీల్చుకుంటూ కాంతి వేగంతో రోడ్డు మీద పరిగెత్తింది.

పోలీస్ స్టేషన్లో సెంట్రీ తప్ప ఎవరూ లేరు. అతను అంతా విని సి.ఐ. గారు ఇంట్లోనే వున్నారు సార్. ఫోన్ చెయ్యడంకంటే వెళ్ళడమే మంచిది సార్ అన్నాడు.

అదే మంచిది అనుకున్నాడు జగపతిరావు. సర్కిల్ కృష్ణమూర్తి బాగా తెలిసినవాడే కావడంవల్ల ఇంటికే వెళ్ళదల్చుకున్నాడు.

2

"సార్! ఆమెకు తెలివి వచ్చింది" నర్సు వచ్చి చెప్పింది.

హాస్పటల్ సూపర్నెంట్, సర్కిల్ కృష్ణమూర్తి, జగపతిరావు ఆమెను అనుసరించారు.

సుమతి ప్రక్కనే నిల్చున్నాడు డాక్టర్ ప్రసన్న కుమార్.

"మెజిస్ట్రేట్ గారు వచ్చారా?" ప్రశ్నించాడు డాక్టర్.

"వస్తున్నారు" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

సుమతి కళ్ళు తెరచి చూస్తోంది. వెంటనే మాటలు పడుతున్నాయి. ఇంకా పూర్తిగా స్పృహలోకి రాలేదు.

కాసేపటికి మేజిస్ట్రేట్ రామనాథం హడావుడిగా వచ్చాడు అక్కడికి.

అంతా విష్ చేశారు.

మరణ వాఙ్మూలం తీసుకోవడానికి సిద్ధపడ్డాడు మేజిస్ట్రేట్ రామనాథం.

"ఆమె స్పృహలో వుందా డాక్టర్?" ప్రశ్నించాడు

రామనాధం.

"ఇప్పుడిప్పుడే వస్తోంది" అన్నాడు.

"ఆమె పూర్తి స్పృహలో వుందో లేదో తెలుసుకోవాలి నేను" అన్నాడు మేజిస్ట్రేట్.

డాక్టర్ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

కాసేపటికి ఆమె మూలిగింది. కళ్ళు తెరిచి గ్రుడ్లు త్రిప్పింది.

మెజిస్ట్రేట్ ఆమె ప్రక్కనే స్టూలుమీద కూర్చున్నాడు.

"అమ్మా! నేనెవరో తెలుసా నీకు?" అన్నాడు మెజిస్ట్రేట్ రామనాధం.

సుమతి బాధగా కళ్ళు మూసుకుని తల త్రిప్పింది తెలియదన్నట్లుగా.

"నా పేరు రామనాధం. మెజిస్ట్రేట్ని" అన్నాడు.

ఆమె ఏమీ మాట్లాడలేదు. కళ్ళు తెరిచి అందర్నీ పరికిస్తూ వుంది.

"నీ పేరు ఏమిటమ్మా?" ప్రశ్నించాడు.

"సుమతి" గొంతు సన్నగా వుంది.

"మీ నాన్న పేరు?"

"నాకు నాన్న లేడు" సుమతి కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయి,

"మీ అమ్మ పేరు?"

"సీతమ్మ."

"నీ భర్త పేరు?"

"నారాయణరావు."

డాక్టరవంక సంతృప్తిగా చూశాడు మెజిస్ట్రేట్.

"అమ్మా నిన్ను ఎవరో కత్తితో పొడిచి పారిపోతూ

వుంటే జగపతిరావుగారు నిన్ను రక్షించి తీసుకొచ్చారు."

సుమతి, జగపతిరావు వంక చూసింది.

"నీకేం ఫరవాలేదు" అన్నాడు.

"ఇప్పుడు చెప్పు అతను ఎవరు? నిన్ను ఎందుకు చంపాలనుకున్నాడు? కారణం ఏమిటి?" ప్రశ్నించాడు మెజిస్ట్రేట్.

ఆమె కళ్ళు నీళ్ళతో నిండిపోయాయి.

"మా అమ్మను, తమ్ముడిని చూడాలి...." ఆమె పెదవులు కంపిస్తున్నాయి.

"అలాగే! మీ ఇల్లు ఎక్కడుందో చెప్పు?"

"వాళ్ళు ఇంట్లో లేరు."

"మరి ఎక్కడున్నారు?"

"జాన్స్ హాస్పటల్లో వున్నారు. మా అమ్మకు లుకేమియా!" నీరసంగా అంది సుమతి.

"నేను వాళ్ళని పిలిపిస్తాను. ఇప్పుడే జీవ్ పంపిస్తాను" అంటూ సర్కిల్ కృష్ణమూర్తి వెళ్ళి, జీప్ జాన్స్ హాస్పటల్ కి పంపి తిరిగి వచ్చాడు.

"అమ్మాయి సుమతీ. చెప్పమ్మా! నీ ఈ దుస్థితికి కారణం ఎవరు?" ప్రశ్నించాడు రామనాథం.

"నేను అర్జునరావు ప్రేమించుకున్నాం. కాని....నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటానని మోసం చేశాడు. నేను నారాయణరావుని పెళ్ళి చేసుకున్నాను...." సుమతికి ఆయాసం వచ్చింది.

డాక్టర్స్ ఆదుర్దాగా చూస్తున్నారు ఆమెవంక.

"అర్జునరావు ఎవరమ్మా?"

"రామా టాకీసు...." సుమతి శ్వాస భారంగా పీలుస్తోంది.

"అతనే....ఆ అర్జునరావే నా జీవితం నాశనం...."
సుమతి గొంతు ఆగిపోయింది.

ఆ తర్వాత ఏదో చెప్పబోయినట్లుగా పెదవులు కదిలాయి. కాని శబ్దం రాలేదు.

కళ్ళు తెరుచుకుని వుండిపోయాయి. కళ్ళల్లోని కాంతి ఎగిరిపోయింది. శ్వాస ఆగిపోయింది. ఆమె గొంతు మూగబోయింది.

సూపర్నెంట్ ఆమె చేతిని పట్టుకుని చూశాడు. చల్లగా మంచులా తగిలింది. పల్స్ అందలేదు.

"షీ ఇస్ డెడ్" అన్నాడు.

మెజిస్ట్రేట్ రామనాథం జాలిగా చూశాడు సుమతి శవం వంక.

జగపతిరావు ముఖం కళావిహీనమైపోయింది. ప్రాణం పోయిన వాడిలా గోడకు ఆతుక్కునిపోయాడు. అతని అంతరంగంలో తుఫాన్ చెలరేగింది.

అతను అలా ఐపోవడానికి కారణం ఏమిటో సర్కిల్ ఇనస్పెక్టర్ కృష్ణమూర్తి గ్రహించగలిగాడు.

రామా టాకీసు ప్రొప్రయిటర్ అర్జునరావు, జగపతిరావు చిన్న కొడుకు.

3

బంగారు పట్నంలో జగపతిరావు పేరు ప్రఖ్యాతులు గలవాడు. కొన్నాళ్ళు మున్సిపల్ ఛైర్మన్ చేశాడు. తర్వాత హైదరాబాద్‌లో ఇంజనీరింగ్ కంపెనీ పెట్టి అక్కడే వుండిపోయాడు.

ఆయనకు ముగ్గురు కొడుకులు. పెద్దకొడుకు డాక్టర్. అమెరికాలో సెటిలైపోయాడు.

రెండో కొడుకు ఇంజనీరై ఫరమ్ నడుపుతున్నాడు.

చిన్నకొడుకు అర్జునరావు. ఇంటర్లోనే డింకీలుకొట్టి చదువురాదని తేల్చుకున్నాడు.

రామా టాకీసు అమ్మకానికి వచ్చింది. దాన్ని కొంటే తను నడుపుతానని తండ్రి ప్రాణంతీసి కొనిపించాడు. తర్వాత తండ్రి అదుపు తప్పిపోయాడు.

కొడుకు చెడిపోతున్నాడని తెలుసుకుని బలవంతంచేసి ఆర్నెల్ల క్రితమే పెళ్ళిచేశాడు జగపతిరావు. అప్పుడప్పుడూ హైదరాబాద్ నుంచి బంగారుపట్నం వచ్చి కొడుకుమీద అజమాయిషీ చేసి పోతుంటాడు.

జగపతిరావు కాలింగ్ బెల్ కొట్టాడు.

కోడలు విజయ తలుపులుతీసి మామగారిని చూసి చిరునవ్వు నవ్వింది.

ఆయన ముఖం గంభీరంగా వుంది. ఆమె చిరునవ్వుకి రెస్పాన్సు ఇవ్వలేదు. పైగా ఇంత రాత్రి రావడం ఆమెకు కొంచెం ఆశ్చర్యం కలిగించింది. మధ్యలో కారు చెడిపోతే ఇంత ఆలస్యం చేసివుంటారు అనుకుంది.

జగపతిరావు హాల్లోని సోఫాలో కూలబడ్డాడు భారంగా.

"వాడేడి?" ప్రశ్నించాడు.

"నిద్రపోతున్నారు మావయ్యా!" అంది.

"అత్తయ్య వాళ్ళు కులాసా!...." అంటూ కుశల ప్రశ్నలు వేస్తుంటే అవేమీ వింటున్నట్లు లేదు.

"రాత్రి ఎన్నింటికి వచ్చాడు వాడు?"

"పన్నెండు దాటింది మావయ్యా!" అంది.

తల వూపి గదిలోకి వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకుని పడుకున్నాడు. కాని నిద్రపట్టలేదు. సుమతి రక్తపు మడుగులో కొట్టుకుంటున్న దృశ్యం కళ్ళల్లో మెదుల్తోంది. ఆ హత్య

చేసినవాడిని వురికంబం ఎక్కించాలనుకున్నాడు. కాని వాడు....ఆ దుర్మార్గుడు తన కన్నకొడుకే అయ్యాడు.

కర్తవ్యం ఏమిటి?

వాడికి వురిశిక్ష వేస్తారా?

పెళ్ళయి ఆర్నెల్లు కాలేదు. అప్పుడే ఆ పిల్ల నుదుటి కుంకుమ చెరిపేస్తారా?.

లక్షరూపాయల కట్నం తీసుకుని, ఎంత ఆశతో వచ్చింది కాపురానికి.

తెల్లటి చీర కట్టుకుని బోసి మెడతో, గాజులులేని చేతులతో కళావిహీనమైన ముఖంతో విజయ ఆయన మనో నేత్రంపై ప్రత్యక్ష్యమైంది.

వీల్లేదు. అలా జరగడానికి వీల్లేదు.

జగపతిరావులో అంతరంగ సంఘర్షణ జరుగుతూ వుంది.

తెల్లవారినా పడకమీదనుంచి లేవలేదు. కళ్ళు తెరిచి పిచ్చివాడిలా చూస్తూ వుండిపోయాడు.

పనిమనిషి తెచ్చిన బెడ్ కాఫీ టీపాయ్‌మీదే చల్లారి పోయి వుంది.

పోలీస్ వ్యాన్ ఇంటిముందు ఆగడం, టక....టక.... బూట్ల శబ్దం వినిపిస్తూనే వున్నాయి.

హాల్లో కలకలం చెలరేగింది.

అర్జునరావు గట్టిగా కేకలు వేస్తున్నాడు.

జగపతిరావు కోడలు విజయ ఒక్క పరుగున మామగారి గదిలోకి వచ్చిపడింది.

"మావయ్యా!...." ఆయాసపడుతూ వుంది.

జగపతిరావు బెడ్‌మీదనుంచి లేచి కూర్చున్నాడు. ఆయన కళ్ళలో ఎర్రటి జీరలు కనిపిస్తున్నాయి. ముఖం

నల్లగా వికారంగా ముడతలుపడి వుంది.

"ఆయన్ని పోలీసులు అరెస్టు చేస్తున్నారు. ఏదో హత్యానేరం అంటున్నారు" అంది ఆవేదనతో.

జగపతిరావు తల వంచుకుని "నాకు తెలుసమ్మా ఆ సంగతి" అన్నాడు.

విజయ కొంచెంసేపు నివ్వెరపోయి చూసింది.

"మీకు తెలుసా?"

"నాకు రాత్రే తెలుసు. సుమతి అని ఒకమ్మాయిని హత్యచేశాడు వీడు. ఆ అమ్మాయి చచ్చిపోతూ నన్ను చంపింది వీడే అని చెప్పింది. ఆ సమయంలో నేను అక్కడే వున్నాను" అన్నాడు.

విజయకి ఏడుపు ముంచుకొచ్చింది మామగారి మాటలు వింటూనే.

"మామయ్యా! ఇప్పుడెలా?...." ఏడుస్తూ అంది విజయ.

"వాడి తలరాత అలా వుంది. వీడు హత్యలు చేసేంత దుర్మార్గుడయ్యాడని తెలిసి నాకు సిగ్గువేస్తోంది. వీధిలో తలెత్తుకుని ఎలా తిరగాలో అర్థం కావడంలేదు. నేను చిన్నతనం నుంచి సంపాదించుకున్న పరువు ప్రతిష్ఠ నాశనం చేశాడు" బాధగా అంటూ వుంటే కళ్ళలోంచి నీళ్ళు కారాయి.

"ఆయన్ని ఎలాగైనా విడిపించండి."

"వాడిని ఎవరూ రక్షించలేరమ్మా!" అన్నాడు జగపతిరావు.

విజయ ఏడుపు ఎక్కువైంది.

చేజేతులా విజయ జీవితాన్ని నాశనం చేశానుగదా అని లోలోపలే ఏడుస్తున్నాడు జగపతిరావు.

4

జగపతిరావు లాయర్ శ్రీకాంత్ ఆఫీస్ రూమ్‌లో కూర్చున్నాడు.

అర్జునరావు ఖిన్నుడై తండ్రి పక్కనే వున్నాడు.

అంతకుముందే బెయిలుమీద విడిపించుకుని వచ్చారు అర్జునరావుని.

"చాలా విచిత్రంగా వుంది యీ కేసు" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

"నాకు వీడి మాటలు నమ్మ బుద్ధికావడంలేదు లాయర్ గారూ! నేను చెవులారా ఆమె మాటలు విన్నాను" అన్నాడు జగపతిరావు.

"అమ్మమీద ప్రమాణంచేసి చెప్తున్నాను నాన్నా! నేను సుమతిని చంపుతానా? నాకు ఆ మాత్రం తెలియదా?" బాధగా అన్నాడు.

జగపతిరావు కొడుకు మాటలు వినీ విననట్లు కూర్చున్నాడు. ఇటువంటి ప్రమాణాలు ఆయన నమ్మడు. అదంతా ఆత్మవంచన అనుకున్నాడు.

"లాయర్ గారి ముందు మనం ఏ రహస్యమూ దాచకూడదు. అన్నీ వివరంగా చెప్పాలి. ఆయనకు అన్నీ తెలిసివుండాలి. అప్పుడే ఏదైనా సహాయం చెయ్యగలరు" జగపతిరావు కొడుకు వంక చూస్తూ తీవ్రంగా అన్నాడు.

లాయరుగారు మెచ్చుకోలుగా జగపతిరావు వంక చూశాడు.

"నేను ఏ విషయం దాచడంలేదు నాన్నా! నేను సుమతిని ప్రేమించిన మాట నిజమే. పెళ్ళి చేసుకుంటా

నని అన్న మాటా నిజమే. కాని కొంతకాలం ఆగమని అన్నాను. కాని ఆమె నన్ను అనుమానించి వేరే అతన్ని పెళ్ళి చేసుకుంది.''

శ్రీకాంత్ తల వూపుతూ "వూఁ" కొడుతున్నాడు.

"ఆ పాత కథంతా యెందుకూ?" విసుగ్గా అన్నాడు జగపతిరావు.

"నిన్నరాత్రి ఫస్టు షో బుకింగ్ క్లోజయ్యాక నేను చలనచిత్ర డిస్ట్రిబ్యూటర్స్ కంపెనీ మేనేజర్ సుందర్రావుతో కారవాన్ హోటల్లో వున్నాను. పన్నెండింటి వరకూ అక్కడే వున్నాను. తర్వాత యింటికి వచ్చాను. అంతే సార్! ఈ హత్యతో నాకేం సంబంధం లేదు. కావాలంటే సుందర్రావు నాకు సాక్ష్యం ఇస్తాడు.ఇంకా హోటల్ బేరర్స్ గూడా....''

శ్రీకాంత్ మధ్యలో కల్పించుకుని "చూడు బాబూ! నీవు చెప్పేది నాకు అర్థమైంది. పదే పదే చెప్పనవసరం లేదు. సుమతి మరణవాఙ్మూలం అలా ఎందుకు ఇచ్చింది? కారణం చెప్పు?" అన్నాడు.

"నేను ఆమెను పెళ్ళి చేసుకోకుండా మోసం చేశానే కోపంతో చనిపోతూ కసి తీర్చుకోవడానికి చెప్పి వుండవచ్చును" అన్నాడు అర్జునరావు.

"మరణ వాఙ్మూలానికి చాలా విలువ ఇస్తుంది కోర్టు. ఎందుకో తెలుసా? ఆఖరి క్షణాలలో యెవరూ అబద్ధం చెప్పరనే ఒక నమ్మకంవల్ల. చనిపోతూవున్న సమయంలో కసి, పగ తీర్చుకోవాలనే ఆలోచన రావడం అసహజం. తనని హత్య చేసింది ఒకరైతే మరొకరి పేరు చెప్పడం అసహజం" అన్నాడు లాయరుగారు.

"సుమతికి నాపై యింత కోపం వుందని నేను

యెప్పుడూ అనుకోలేదు!” బాధగా అన్నాడు అర్జున రావు.

“ఆమెను నువ్వు మోసం చేసింది ఏముంది? పెళ్ళికి కొంతకాలం ఆగమన్నావు. ఆమె అనుమానించి, తొందర పడి వేరే యెవర్నో పెళ్ళి చేసుకుంది. అందులో నీ తప్పు ఏ మాత్రం లేదు. మరి నీ మీద కోపం వుంచుకోవలసిన కారణం?” ప్రశ్నించాడు లాయర్.

“అదే సార్! నాకు అర్థం కావడంలేదు” అన్నాడు అర్జునరావు.

“అయితే ఆమెను నువ్వు హత్య చెయ్యలేదని మమ్మల్ని మనస్ఫూర్తిగా నమ్మమంటావా?” అన్నాడు లాయర్.

“నమ్మండి సార్! నేను సుమతిని హత్య చెయ్యవలసిన అవసరంలేదు. ఒకవేళ చెయ్యదల్చుకుంటే స్వయంగా చేస్తానా? అందుకు డబ్బిచ్చి యెవరితోనో చేయించేవాడిని గదా? నాకా మాత్రం తెలివితేటలు లేవా?” అన్నాడు అర్జునరావు.

జగపతిరావు ఆశగా చూశాడు కొడుకు వంక.

“నిజం నాన్నా! నన్ను నమ్ము. సుమతిని నేను హత్య చెయ్యలేదు” అన్నాడు.

“కాని కేసు చాలా బలంగా వుంది జగపతిరావు గారూ! నేనైతే గ్యారంటీ యివ్వలేను. మీరు నాకు పాత క్లయింట్ గనుక టేకప్ చేస్తాను. ఆ తర్వాత అంతా మీ అదృష్టం!” అన్నాడు లాయర్ శ్రీకాంత్.

జగపతిరావులో కొత్త ఆశ చిగురించింది. ‘నిజంగా వీడు చెప్పేది నిజమేనేమో! చీకట్లో సుమతి పొరపడిందేమో!’ అనుకున్నాడు.

"థాంక్స్ శ్రీకాంత్ గారూ! నేనొక పని చేస్తాను. ఈ రోజు హైదరాబాద్ వెళ్తున్నాను. ఈ కేసులో మీకు సహాయంగా ఒక ప్రైవేట్ డిటెక్టివ్‌ని పంపిస్తాను" అన్నాడు జగపతిరావు.

అలాగే అన్నట్లు తల వూపాడు లాయరు.

5

"రాయప్పగారూ, మీరు అనవసరంగా వృధా శ్రమ తీసుకుంటున్నారేమోనని అనుకుంటున్నాను. మీకు అర్జునరావు సంగతి తెలియదు. ఎస్టాబ్లిష్డ్ రోగ్. అతనికి స్త్రీ వ్యసనం ఎక్కువ. వీధికొక ముండ వుంది ఈ వూళ్ళో. ఎంతకైనా తగును. దొరక్క దొరక్క ఈ కేసులో ఇరుక్కున్నాడు. అతను శిక్ష నుంచి తప్పించుకోలేడు" సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టర్ కృష్ణమూర్తి అన్నాడు.

రాయప్ప చిన్నగా నవ్వాడు.

"అతను ఈ హత్య చేసి వుంటే శిక్ష నుంచి తప్పుకోలేడు. నేను నేరస్థులకు సహాయపడడానికి రాలేదు. నిజానిజాలు తెలుకోవడానికే వచ్చాను. అందుకు మీ సహాయ సహకారాలు కావాలి. అఫ్‌కోర్స్, మీ డిపార్టుమెంట్ పర్మిషన్ తీసుకున్నాననుకోండి."

"అలాగే....అలాగే.... నాకు తోచింది చెప్పాను."

"అర్జునరావు హత్య చేసివుంటే శిక్షార్హుడే. కాని అతను వాదిస్తున్నట్లుగా అతను ఈ నేరం చేసి వుండకుండా శిక్షించబడితే అన్యాయం కదా!" అన్నాడు రాయప్ప.

"అవుననుకోండి. నేరం చేసినవాడెవడూ చేశానని ఒప్పుకోడు. డబ్బున్నవాళ్ళు మర్డర్లు చేసి గూడా, వంద మందితో ఎలిబీ ఇప్పిస్తారు."

"అఫ్‌కోర్స్."

జవాన్ కాఫీ తెచ్చి ముందు పెట్టాడు.

"ప్లీజ్ టేకిట్."

"థాంక్స్...." అంటూ కప్పు చేతిలోకి తీసుకుని కాఫీ సిప్ చేస్తూ "హంతురాలు ఇచ్చిన మరణవాఙ్మూలం తప్ప అర్జునరావు హత్య చేసినట్లు వేరే ఆధారాలు లేవు గదా!" అన్నాడు రాయప్ప.

"లేవు."

"హత్యా స్థలం మీరు చూశారా?"

"మర్నాడు ఉదయం వెళ్ళాను. సర్కార్ ముళ్ళ పొదలమధ్య జరిగింది హత్య. కంట్రోల్డు ఎర్త్, బ్లడ్ స్టెయిన్డు ఎర్తు కలెక్టు చేశాను."

"అక్కడ హత్య చేసిన వెపన్ యేదైనా దొరికిందా?"

"లేదు."

"పోనీ హంతకుడి కాలి ముద్రలు....యేవైనా కనిపెట్టారా?"

"లేదు. అప్పటికే ఆ మైదానంకి చాలామంది వచ్చి పోవడం జరిగింది. విశాలంగా పొదలు చాటుగా వుండడం వల్ల అది మరుగుదొడ్డిగా ఉపయోగించుకుంటున్నారు జనం. గేదెలు, ఆవులు, పందులు విచ్చలవిడిగా తిరుగుతున్నాయి అక్కడ."

"ఐ....సీ...." అని తల వూపాడు రాయప్ప.

"మీరు పెట్టిన కేసు, మరణవాఙ్మూలం క్షుణ్ణంగా చూశాను."

తల వూపాడు కృష్ణమూర్తి.

"సుమతి మరణవాఙ్మూలం అసంపూర్ణంగా వుంది" అన్నాడు రాయప్ప.

"కావచ్చు."

"ఆమె చెప్పదల్చుకున్నది పూర్తిగా చెప్పలేకపోయిందని నా వుద్దేశ్యం."

తల వూపాడు.

"అర్జునరావు తనని పెళ్ళి చేసుకుంటానని చేసుకోకుండా మోసం చేశాడనీ, తన జీవితం నాశనం కావడానికి కారణం అతను అని చెప్పింది."

"అది చాలదా?" ప్రశ్నించాడు కృష్ణమూర్తి.

"నో....ఎలా సరిపోతుంది? అర్జునరావు తనను మోసం చేశాడని చెప్పిందిగాని తనను హత్య చేశాడని చెప్పలేదు గదా!" అన్నాడు రాయప్ప.

కృష్ణమూర్తి నవ్వాడు.

"మీరు పొరపాటున ప్రైవేట్ డిటెక్టివ్ ప్రాక్టీసు పెట్టారుగాని లాయర్ అవ్వాల్సింది" అన్నాడు.

"నన్ను లాయర్‌తో పోల్చకండి. ప్లీజ్" అన్నాడు డిటెక్టివ్ రాయప్ప నవ్వుతూ.

"సరదాగా అన్నాను లెండి. మీరు లాయర్‌లా పాయింట్ లేవదీశారు."

"మీరూ సీరియస్‌గా ఆలోచించండి. సుమతి తన కథంతా చెప్పాలని ప్రయత్నించింది. కాని చెప్పలేక పోయింది. అందువల్ల అర్జునరావు ముద్దాయిగా రంగంలో వున్నాడు. ఇందులో మరో వ్యక్తి వుండి వుండాలి."

"వుంటే లాగండి" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"తప్పకుండా!" అన్నాడు డిటెక్టివ్ రాయప్ప.

"నేను గూడా యెంతోకాలం బ్రతకను బాబూ! నా దిగులు అంతా వీడి గురించే" కొడుకు తలమీద చెయ్యి పెట్టి ఏడుస్తూ అంది సీతమ్మ.

"ఏడవకమ్మా! ధైర్యంగా వుండండి" వూరడింపుగా అన్నాడు రాయప్ప.

"అది పోయాక నేనూ చచ్చినదానితో సమానమే. దాన్ని చంపినోడు నన్నూ ఒక్కపోటు పొడిస్తే సరి పోయేది. యమయాతన పడుతున్నాను. దిక్కులేని పక్షు లను చేసింది బాబూ మమ్మల్ని" సీతమ్మ గోడు గోడున ఏడుస్తోంది.

తల్లి ఏడుస్తుంటే చంద్రశేఖర్ గూడ వెక్కి వెక్కి ఏడవసాగాడు.

సీతమ్మ వూరడిల్లడానికి చాలా సేపు పట్టింది.

"కుర్రవాడి గురించి నువ్వేమీ దిగులుపడకమ్మా! మీ అమ్మాయి గవర్నమెంట్ ఉద్యోగం చేస్తున్నది గదా! పదివేలు వస్తాయి. ఇంకా ఇన్సూరెన్స్, ప్రావిడెంట్ ఫండూ కొంత వస్తుంది—దాంతో బాగా చదువుకుని మంచి వుద్యోగం సంపాదించుకుంటాడు."

"ఆ డబ్బు మాకు ఎలా వస్తుంది బాబూ?" దిగులుగా అంది సీతమ్మ.

"ఏం? ఎందుకు రాదు?"

"అవన్నీ అల్లుడికే వస్తాయంటున్నారు.".

"ఎందుకు వస్తాయి? మీ అమ్మాయి అతనూ వేరుగా వుంటున్నారు గదా? ఇద్దరికీ సంబంధం లేదన్నారు గదా? అదంతా నిజం కాదా?"

"నిజమే బాబూ! కొన్నాళ్ళు బాగానే వున్నారు. తర్వాత కీచులాటలు మొదలయ్యాయి. తాగి వచ్చి కొట్టేవాడట. మాకు డబ్బు యివ్వడానికి వీల్లేదని పట్టు పట్టేవాడట. అందుకే అమ్మాయి అతన్ని వదిలి వచ్చేసింది."

"మరింకేం? విడాకులు తీసుకోలేదా?"

"లేదు. కాగితాలన్నీ అతని పేరుతోనే వున్నాయట" అంది సీతమ్మ.

దీర్ఘంగా నిట్టూర్చాడు రాయప్ప.

"మీ అల్లుడికి అమ్మాయికీ మీ గురించి మనస్పర్ధలు వచ్చాయి. అంతేనా?"

"అంతేనని అమ్మాయి అనేది."

"అదికాక వేరే కారణం వుందని మీరు అనుమానిస్తున్నారా?"

"ఇంకా వేరే ఏముంటుంది బాబూ?"

రాయప్ప మాట్లాడలేదు. మళ్ళీ కలుసుకుంటానని ఆ ఇంట్లోనుంచి వచ్చేశాడు.

సాయంకాలం ఆరుదాటింది.

రామాటాకీస్‌కి వెళ్ళాడు.

అర్జునరావు సాదరంగా ఆహ్వానించి తన పర్సనల్ రూమ్‌లో కూర్చోబెట్టి, కూల్‌డ్రింక్స్ తెప్పించాడు.

"ఏమైనా ఆధారం దొరికిందా?" ఆశగా ప్రశ్నించాడు అర్జునరావు.

"మీరు మనసు విప్పి ఏ విషయమూ చెప్పడంలేదు. నాకు ఏ ఆధారం దొరుకుతుంది?"

"నేను మనసు విప్పి చెప్పడం లేదా? భలేవారు సార్?" అదోలా నవ్వాడు.

"అవును. మీ మనసులో ఏదో వుంది. అది దాస్తు

న్నారు. సుమతిని మీరు హత్య చేసి వుండకపోవచ్చును. కాని ఆమె మిమ్మల్ని శిక్షించాలని కోరుకోవడం చూస్తే ఏదో బలమైన కారణం వుందని అనుమానిస్తున్నాను" అన్నాడు రాయప్ప.

అర్జునరావు తెల్లబోయి చూశాడు.

"మీరు నన్నొక స్నేహితునిగా భావించి చెప్పండి. లేకపోతే నేనేం చెయ్యలేను." అన్నాడు.

అర్జునరావు నిట్టూర్చాడు.

"సుమతి గవర్నమెంట్ హైస్కూల్లో టీచర్‌గా పనిచేస్తూ వుంది. ఆమె అందం నన్ను ఆకర్షించింది. ఇదంతా రెండేళ్ళ క్రితం జరిగింది. నా అంతస్థు, హోదా వల్ల యెన్నో ప్రయత్నాల తర్వాత సుమతి నన్ను ప్రేమించేటట్లు చేసుకున్నాను.

ఆమెకు ఈ వూళ్ళో యెవరూ లేరు. తల్లి, తమ్ముడు మాత్రం వున్నారు. అందువల్ల నేను అండగా వుంటానని ఆమె ఆశపడింది. నిజానికి ఆమెను నేను పెళ్ళి చేసుకోవాలని యెప్పుడూ అనుకోలేదు. పెళ్ళి చేసుకుంటానని నమ్మిస్తేగాని ఆమె నాతో శారీరక సంబంధం పెట్టుకోలేదు. నిజానికి ఆమెను పెళ్ళి చేసుకోవడానికి మా ఫాదర్ ఒప్పుకోడు. మా అంతస్థుకు తగిన సంబంధం కానేకాదు. ఇంట్లో గొడవ జరుగుతుంది__అదంతా నాకు తెలుసు.

సుమతి గూడా అనేక అనుమానాలు వ్యక్తం చేసేది. నేను ప్రేమ మత్తు ఎక్కించాను ఆమెకు. అందుకే నేను చెప్పినవన్నీ గుడ్డిగా నమ్మేది. నమ్మి నాతో షికార్లకు వచ్చేది. నాకు తన సర్వస్వం అప్పగించింది. భార్యా, భర్తలలాగే వ్యవహరించాం. ఎప్పటికప్పుడు పెళ్ళి సంగతి ఎత్తుతున్నా పెళ్ళయితే ప్రేమ తరిగిపోతుందని మాయ

మాటలు చెపుతూవుం డేవాడిని.

ఒక రోజు పెళ్ళి చేసుకోవాల్సిందేనని పట్టుపట్టింది. కారణం ఏమిటంటే ఆమె గర్భం ధరించింది. పెళ్ళికి అది సమయం కాదని మా ఫాదర్ బిజినెస్ గొడవల్లో ఎంతో చికాకుల్లో వున్నాడనీ, కనీసం ఆర్నెల్లయినా ఆగాల్సిన పరిస్థితుల్లో వున్నాననీ నమ్మించాలని విశ్వప్రయత్నం చేశాను. ప్రస్తుతానికి అబార్షన్ చేయించుకోమని అన్నాను.

ఎంత గుట్టుగా అబార్షన్ చేయించుకున్నా గుట్టు రచ్చకెక్కుతుందని వాదించింది సుమతి. తనొక టీచర్‌గా పని చేస్తున్నాననీ, అలా జరిగితే గౌరవం కోల్పోతాననీ ఒప్పుకోలేదు. నేను పెళ్ళికి ఒప్పుకోలేదు. సుమతి ఏడుస్తూ వెళ్ళిపోయింది.

సంవత్సరంపాటు సుమతి అందాన్ని అనుభవిస్తున్నా నాకు యింకా ఆమె మీద మోజు పోలేదు. ఆమె అందం అటువంటిది. చాలా రేర్‌గా వుంటారు అటువంటి అందగత్తెలు. సుమతి గుండె నిబ్బరం గల మనిషి. ఆత్మహత్య చేసుకునేంత పిరికిది కాదు.

ఆమె అబార్షన్ చేసుకోవడానికి ఒప్పుకోవడం లేదంటే మరి ఏం చేస్తుంది? అని ఆలోచించాను. ఆమె గౌరవంగా బ్రతకాలంటే ఎవర్నో ఒకర్ని పెళ్ళి చేసుకుంటుంది. తన సమస్యని పరిష్కరించుకుంటుంది అని వూహించాను.

సుమతి నా చేతుల్లోంచి జారిపోతుందనుకుంటే నేను ఓర్చుకోలేకపోయాను. ఆమె అందం నా స్వంతం కావాలంటే ఏం చెయ్యాలని తీవ్రంగా ఆలోచించాను.

అప్పుడు నా దృష్టిలో నారాయణరావు మెదిలాడు.

వాడు నా క్లాస్ మేట్. నమ్మిన బంటు. చదువుకునే రోజుల్లో నా పుస్తు తిని బ్రతికినవాడు. నేను నిప్పుల్లో దూకమన్నా సందేహించకుండా దూకుతాడు.

వాడికి త్రాగుడు వ్యసనం వుంది. అందుకే పిల్లనివ్వ డానికి బంధువులు వెనకాడుతున్నారు. నేనే వాడికి ఒక ప్రైవేట్ కంపెనీలో సేల్స్‌మాన్ వుద్యోగం ఇప్పిం చాను. డ్యూటీలో మాత్రం తాగవద్దని బుద్ధి చెప్పాను. వాడు చూడడానికి అందంగా వుంటాడుగూడా.

నారాయణరావుని పిలిపించాను. అంతా చెప్పాను. సుమతిది వాళ్ళ కులమే. కనక సమస్యలేదు. ఎలాగైనా పెళ్ళి చేసుకోమని చెప్పాను. పెళ్ళయిన తర్వాత పెళ్ళికి ముందే గర్భవతివయ్యావనే సాకుతో గొడవపెట్టుకో మన్నాను. తర్వాత విడాకులు యివ్వమన్నాను. ఇదంతా నా స్వార్థమే. విడాకులు యివ్వడం ఇష్టంలేకపోతే అప్పు డప్పుడూ నాతో వుండడానికి ఒప్పించమన్నాను. అడిగి నంత డబ్బు ఇస్తానని ఆశపెట్టాను.

నేను చెప్పినట్టే చేశాడు నారాయణరావు. ఇద్దరూ విడిగానే వుంటున్నారు ఇప్పుడు.

కాని నేను అనుకున్నట్లు జరగలేదు.

సుమతి నాతో అబద్ధం చెప్పింది. ఆమె అసలు గర్భం ధరించలేదు. నన్ను పరీక్షించడానికి అలా నాటకం ఆడింది.

పెళ్ళయిన తర్వాత ఆ మిషతో గొడవ పెట్టుకోవ డానికి కుదర్లేదు నారాయణరావుకి.

ఆర్నెల్ల తర్వాత నాకు లొంగిపొమ్మని సుమతిని బల వంతం చేశాడు. కాని సుమతి ఒప్పుకోలేదు. పైపెచ్చు వాడిని వదిలేసి తల్లితో వుంటూ వచ్చింది."

"మనం అతన్ని అనుమానించవచ్చునా?" ప్రశ్నించాడు రాయప్ప.

ఏం చెప్పాలో తోచక చూస్తూ వుండిపోయాడు అర్జునరావు.

7

"వీరు డిటెక్టివ్ రాయప్పగారు!" అంటూ పరిచయం చేశాడు అర్జునరావు.

నమస్కారం చేశాడు నారాయణరావు.

"సుమతిని నువ్వే మర్డర్ చేశావని నేను అంటున్నాను" అన్నాడు రాయప్ప.

అదిరిపడ్డాడు నారాయణరావు.

సన్నగా పొడుగ్గా, ఎర్రగా వున్నాడు నారాయణరావు. అతిగా తాగడంవల్ల కాబోలు కళ్ళక్రింద నల్లగా చారలు ఏర్పడ్డాయి.

"నేనా? లేదుసార్! నేను సుమతిని మర్డర్ చెయ్యలేదు" వణుకుతున్న స్వరంతో అన్నాడు నారాయణరావు.

"నువ్వే చేశావు. ఆమె ఫ్యామిలీ బెనిఫిట్ స్కీమ్ లోను, ప్రావిడెంట్ ఫండుకీ, ఇన్సూరున్సుకీ నిన్నే నామినేట్ చేసింది. ఆ డబ్బు వస్తుందని ఆశపడి నువ్వు హత్యచేశావు" గట్టిగా అన్నాడు రాయప్ప.

"నో....సార్! నేను డబ్బుకోసం హత్యలు చేసేంత నీచుడిని కాదు."

"కాని డబ్బుకోసం కడుపొచ్చినదాన్ని చేసుకునేంత, డబ్బుకోసం పెళ్ళాన్ని పరాయి మగవాడి దగ్గరికి వెళ్ళమని బలవంతం చేసేంత నీచుడివా?" ఆవేశంగా అన్నాడు రాయప్ప.

అర్జునరావు కంగారుపడ్డాడు డిటెక్టివ్ నోరణి చూసి.

"సార్ ! మీరు...." అంటూ అడ్డురాబోయాడు.

"మీరు మాట్లాడకండి" అన్నాడా అర్జునరావుతో.

నారాయణరావు వుక్కిరి బిక్కిరై పోతున్నాడు రాయప్ప మాటలు వినేసరికి.

"నాకు తెలుసు. నేను వూహించగలను. డబ్బుకోసం నువ్వు హత్యచేశావు" గంభీరంగా పలికింది రాయప్ప కంఠం.

"సార్! మరీ అన్యాయంగా మాట్లాడుతున్నారు. నాకు రక్తమంటేనే భయం. నేను అందులో నా భార్యను చంపుతానా?"

"ఆ ప్రశ్నకు నువ్వే సమాధానం చెప్పుకోవాల్సి వుంటుంది. ఆమెతో కాపురం చేసినంత కాలం జీతంలో కొంత తల్లికి యిచ్చి మిగిలినది నీ దోసిట్లో పోసేది నీ భార్య. నువ్వు అంతటితో తృప్తిచెందక ఆమెను నీ ఫ్రెండ్ అర్జునరావుకి తార్చి డబ్బు సంపాదించాలనుకున్నావు. కాని ఆమె ఒప్పుకోలేదు. నీ నీచత్వం గ్రహించి, నీతో తెగతెంపులు చేసుకుంది. ఇటు అర్జునరావు గూడా నీకు డబ్బు యివ్వడం లేదు. అటు పాడికుండలా వచ్చే డబ్బు ఆగిపోయింది. అందుకే డబ్బు పిచ్చితో ఆమె పోతే వచ్చే డబ్బు కోసం హత్యచేశావు."

నారాయణరావు చెవులు మూసుకున్నాడు బాధగా. అర్జునరావువంక చూశాడు యిదంతా ఆయనకు ఎలా తెల్సు అన్నట్లుగా.

అర్జునరావు బాధగా తల వంచుకున్నాడు. తలంతా భారంగా వున్నట్లయింది.

"నేను డబ్బుకోసం హత్య చేశానంటున్నారు గదా!

సుమతి ద్వారా వచ్చేదంతా ఆమె తల్లికి తమ్ముడికి ఇచ్చే స్తాను ఏమంటారు?" అన్నాడు నారాయణరావు.

"ఏమంటాను. హత్య చేశాక నీలో మానసిన పరివర్తన కలిగిందంటాను. అందువల్ల నువ్వు చేసిన నేరాన్ని కప్పి పుచ్చుకోవడానికిగాని, పాపపరిహారంగాగానీ ఈ మాత్రం త్యాగంలాటిది చేస్తున్నావంటాను. కాని హత్య చేసిన పాపం పోదు. శిక్ష అనుభవించక తప్పదు" అన్నాడు రాయప్ప.

"మీరు అన్నంతమాత్రాన నేను హంతకుడినై పోను" అన్నాడు నారాయణరావు.

8

మైదానం ప్రక్కనే రిక్షా దిగాడు రాయప్ప.

ఉదయం పదిగంటలు దాటింది.

ఎండ అప్పుడప్పుడే తీవ్రమౌతోంది.

ఆ మైదానం చాలా విశాలంగా వుంది. అక్కడక్కడా సర్కార్ తుమ్మపొదలు పెరిగివున్నాయి. కొంచెం గడ్డికూడా వుంది. చెట్లనీడల్లో గేదెలు, ఆవులు, వగైరా నెమరేస్తూ పడుకొన్నాయి. పందులు స్వేచ్ఛా విహారం చేస్తున్నాయి.

అంతకు ముందురోజే ఇనస్పెక్టర్ కృష్ణమూర్తితో హత్యాస్థలాన్ని చూసివెళ్ళాడు. కాని నిశితంగా పరీక్షించలేదు.

ఏదైనా ఆధారం దొరుకుతుందేమోనని ఆశ.

సుమతి భర్త నారాయణరావు త్రాగుడికి బానిస. అర్జునరావుకు నమ్మినబంటు. డబ్బుకోసం భార్యని తార్చడానికి ఒప్పుకున్నాడు. తన భార్యను అంతకుముందే అర్జునరావుతో సంబంధం వుందని తెలిసే చేసుకున్నాడు.

కనుక అర్జునరావుతో గడపడానికి ఆమె తిరస్కరిస్తుందని వూహించలేకపోయాడు.

కాని సుమతి అర్జునరావు తనని జన్మలో పెళ్ళి చేసుకోడని ఆలస్యంగా గ్రహించింది. నారాయణరావుని పెళ్ళి చేసుకున్నాక మనస్ఫూర్తిగా కాపురం చేసింది.

నారాయణరావు నిజస్వరూపం తెలుసుకుని అసహ్యించుకుంది. అతన్ని వదిలి వచ్చేసింది. దురదృష్టవశాత్తు ఆమె తల్లికి లుకేమియా జబ్బు చేసింది. నారాయణరావుతో కోర్టుద్వారా తెగతెంపులు చేసుకునే అవకాశం వచ్చివుండకపోవచ్చును. భార్యాభర్తల మధ్య వచ్చిన కలతలు కలకాలం వుండవనీ మళ్ళీ ఇద్దరూ కలుసుకోవడానికి అవకాశం కలగవచ్చనే ఆశతో ఆమె తల్లి విడాకుల ప్రసక్తి ఖండించి వుండవచ్చును.

మైదానంలో తిరుగుతూ ఆలోచిస్తున్నాడు రాయప్ప.

అక్కడక్కడ దుర్వాసన ముక్కులను బ్రద్దలు చేస్తోంది.

మైదానం మధ్యలో పాడుబడిన మండపం వంటిది ఒకటి వుంది. పూర్తిగా రాళ్ళతో కట్టారు. ఎప్పుడో సత్రంలాంటిదై వుంటుంది. ఎత్తుగా వుంది. పైనమాత్రం ఇటుకలలో, సున్నం కలిపి రూఫ్ వేశారు. గోడలన్నీ శిథిలావస్థలో వున్నాయి.

దాని చుట్టూ తిరిగి చూశాడు. లోపలంతా మట్టి, చిన్నచిన్న రాళ్ళూ వున్నాయి. కర్రతో తడిమి తడిమి చూశాడు. రాళ్ళను తొలగించాడు. ఏదైనా క్రొత్తగా త్రవ్వి పూడ్చిపెట్టిన గుంటలాంటిది కనిపిస్తుందేమోనని. ఏమీ ప్రయోజనం లేకపోయింది.

నెమ్మదిగా మండపం ఎక్కి నిల్చున్నాడు.

ఒకప్పుడు ఆ మైదానం వూరి చివర వుంది. ఇప్పుడు వూరు పెరిగింది. మైదానానికి ఆనుకుని వుంది.

కుడిప్రక్కన పొడుగ్గా తారురోడ్డు వూళ్ళోకి పోతూ వుంది. రెండు ప్రక్కలా ఇళ్ళు దగ్గర్లోనే వున్నాయి. మూడో ప్రక్కన ఇళ్ళులేవు. నాలుగైదు అడుగుల ఎత్తు ప్రహరీగోడలో వున్న స్మశానం వుంది. అది క్రైస్తవుల బరియల్ గ్రౌండ్. అన్నీ శిలువలు కనిపిస్తున్నాయి.

మండపం దిగి స్మశానం వైపు వెళ్ళాడు. చుట్టూ తిరిగాడు. ఇనుపగేటు తాళం వేసివుంది. లోపలకి తొంగి చూశాడు. ఎవరూ వున్నట్లు లేదు.

గోడదూకి లోపలకు ప్రవేశించాడు.

హత్య చేసిన వ్యక్తి జగపతిరావు కారు ఆపి రాగానే పారిపోయాడు. అంటే అతను ఈ స్మశానంలోనే దాక్కుని వుండొచ్చు. కారు వెళ్ళిపోయాక వెళ్ళిపోయి వుంటాడు.

హత్యచేసిన కత్తి ఈ స్మశానంలోనే ఎక్కడో పాతిపెట్టి వుంటాడు.

ఆమెను కత్తితో పొడిచినప్పుడు అతని బట్టలమీద నెత్తురు చిందివుండవచ్చును. ఆ బట్టలు ఏం చేశాడు.

రాయప్ప ఆలోచిస్తూనే ప్రతి సమాధిని పరీక్షగా చూస్తున్నాడు. చూసి చూసి విసుగుపుట్టింది. ఎండలో చాలా సేపటి నుంచి తిరగడంవల్ల చెమట పట్టింది ముఖమంతా.

ఒక మూలనవున్న వేపచెట్టు నీడలో నిల్చున్నాడు కర్చీఫ్‌తో ముఖం తుడుచుకుంటూ.

కళ్ళమీద ఏదో వెలుతురు పడింది. కొంత దూరంలో ఏదో మెరుస్తోంది. సూర్యుడి కిరణాలుపడి రిఫ్లెక్షన్ అతని

కళ్ళమీద పడుతోంది.

కళ్ళు పెద్దవిచేసి చూశాడు రాయప్ప.

చాలా పురాతనమైన సమాధి క్రింద ఏదో మెరుస్తోంది. దగ్గరికి వెళ్ళి చూశాడు రాయప్ప.

అదొక చిన్నకన్నం. ఎలుకకన్నంలాంటిది. దాంట్లో నుంచి కొంచెంబైటికి వచ్చిన గుడ్డలో నుంచి వస్తోంది మెరుపు. అది కత్తిపిడి. కర్చీఫ్‌తో లాగాడు. గుడ్డలో చుట్టిన కత్తి. అది స్టెయిన్‌లెస్ స్టీల్ కత్తి. నెత్తురు అంటుకున్న కత్తి. దానికి రెండువైపులా పదునువుంది. ఆ గుడ్డ హంతుడి లాల్చీ.

రాయప్ప ముఖం సంతోషంతో వికసించింది.

9

"రండి సార్! రాయప్పగారూ. ఎంతవరకూ వచ్చింది మీ పరిశోధన?" నవ్వుతూ ఆహ్వానించాడు ఇనస్పెక్టర్ కృష్ణమూర్తి.

రాయప్ప నవ్వుతూ హేండ్ బేగ్ టేబిల్ మీద పెట్టాడు.

"ఏమిటిది?"

"అందులో హత్యచేసిన కత్తి హంతుడి లాల్చీ వున్నాయి" తాపీగా అన్నాడు రాయప్ప.

సంచీ తల్లక్రిందులుగా బోర్లించాడు. కత్తి, లాల్చీ క్రిందపడ్డాయి.

ఆశ్చర్యంగా చూశాడు కృష్ణమూర్తి.

"మొత్తానికి సాధించారు" మెచ్చుకోలుగా అన్నాడు.

"ఆ కత్తిమీద వేలిముద్రలు ఏవైనా దొరుకుతాయేమో చూడండి. తర్వాత లాల్చీ మెడమీద యస్.ఆర్. టైలర్స

అనే లేబుల్ వుంది. ఆ జైలర్‌ని పిలిపించండి" అన్నాడు రాయప్ప.

జైలర్‌ని పిల్చుకురావడానికి హెడ్‌ని పంపించాడు కృష్ణమూర్తి.

"అతను వస్తే ఆ లాల్చీ ఎవరికి కుట్టాడో అడగండి. నేనీలోపల కొంచెం పని చూసుకుని వస్తాను" అన్నాడు రాయప్ప.

అలాగేనని తల వూపాడు కృష్ణమూర్తి.

రాయప్ప నేరుగా సుమతి ఇంటికి వెళ్ళాడు.

ఇంట్లో ఆమె తల్లి మంచంమీద పడుకునివుంది. ఆమె తమ్ముడు ఇంట్లో లేడు.

"ఎలా వుంది మీ ఆరోగ్యం?" ప్రశ్నిస్తూ కుర్చీ దగ్గరికి జరుపుకున్నాడు.

"ఇంకేం ఆరోగ్యం నాయనా?.... నా పని అంతా ఐపోయింది" నీరసంగా అంది సీతమ్మ.

"దిగులుపడకండి. మీ అల్లుడు మీ అమ్మాయి ద్వారా వచ్చే డబ్బంతా మీకు ఇచ్చెయ్యడానికి ఒప్పుకున్నాడు" అన్నాడు.

ఆ మాట విని సీతమ్మ సంతోషించినట్లు కన్పించింది.

"అంతా భగవంతుడి దయ!" చేతులెత్తి కనిపించని దేవుడికి నమస్కారం చేసింది.

"నా దిగులంతా చంద్రం గురించే. నేనుగూడా పోతే వాడు దిక్కులేని పక్షి ఐపోతాడు."

"బాధ పడకండి. చంద్రానికి ఏ యిబ్బందీ లేదు. మీ కేమీ అనుకోనంటే ఒక్కమాట అడుగుతాను" ఇబ్బందిగా అన్నాడు.

"అడుగు బాబూ!"

"మీ అమ్మాయి భర్తని వదిలేసి మీ దగ్గరికి వచ్చేసింది గదా! మరి విడాకులు ఇచ్చి వేరే ఎవర్నయినా పెళ్ళి చేసుకోవాలని అనుకుందా? అటువంటి ఉద్దేశ్యం వున్నట్లు మీ కేమైనా అనిపించిందా?"

సీతమ్మ దిక్కులు చూస్తూ "ఆ సినిమాహాలోడు పడనిచ్చాడా నాయనా. నిండు ప్రాణాన్ని తీశాడుగా. లేకపోతే మళ్ళీ పెళ్ళి చేసేదాన్నే" అంది.

"మీరు చేసేవారు సరే. నారాయణరావుతో తెగతెంపులు చేసుకుంటే సరిపోయేది గదా! ఎందుకు విడాకులు తీసుకోలేదు?"

"ఎక్కడ బాబూ! నా రోగం కొంత. వాడేమో అప్పుడప్పుడూ వచ్చి బ్రతిమాలుతూ వుండేవాడు. పోనీ ఎప్పటికైనా దాని సంసారం చక్కబడుతుందేమోనని అనిపించేది. కాని అమ్మాయి మాత్రం యిక కాపురం చెయ్యనని మొండికేసేది."

"అయితే అతన్ని వదిలిపెట్టదల్చుకుంది గాని వేరే ఎవర్నయినా పెళ్ళి చేసుకునే వుద్దేశ్యం వున్నట్లు మీకు అనిపించలేదా?"

"దాని మనసులో ఏముందో? నాకు మాత్రం ఏమీ చెప్పేది కాదు బాబూ! సంపాదించి తెచ్చి పోషిస్తోంది నా మాట ఎప్పుడు మాత్రం విన్నది బాబూ! ఆ సినిమా వాడిని నమ్ముకోవద్దని పోరుపెడితే విన్నదా? ఏదో వుద్ధరిస్తాడని ఆశపడింది. బాగా మోసం చేశాడు. పెళ్ళి చేశాను ఎలాగో. కాని అదీ అట్లా తగలబడింది. చూడు బాబూ అన్యాయం. దాని తిప్పలు అది పడుతుంటే చూశావా ఆ సినిమావాడు పగబట్టి పొడిచి చంపాడు" సీతమ్మ ఏడుపు మొదలుపెట్టింది.

తనకు పనికివచ్చే సమాచారం ఆమెనుంచి రాదని గ్రహించి, ఆమెను వూరడించి బైటపడ్డాడు.

తర్వాత ఇంద్రభవన్‌లో భోజనంచేసి సుమతి పని చేసిన హైస్కూలుకి వెళ్ళాడు. అది గరల్స్ హైస్కూలు.

హెడ్‌మిస్ట్రెస్ వేదవతిని పరిచయం చేసుకున్నాడు.

"చెప్పండి మీకు ఏం కావాలో?" అంది.

"సుమతి క్లోజ్ ఫ్రెండ్ ఎవరైనా మీ స్టాఫ్‌లో వుంటే కావాలి. కొంత సమాచారం కావాలి నాకు" అన్నాడు.

"సుమతి ఫ్రెండ్ మిస్ రేచల్‌కుమారి. పిలిపించ మంటారా?"

తల వూపాడు రాయప్ప.

హెచ్.ఎం. బెల్‌కొట్టి అటెండర్ రాగానే రేచల్ కుమారిని పిల్చుకొని రమ్మంది.

కాసేపటికి మిస్ రేచల్‌కుమారి వచ్చింది.

చామనఛాయలో, పొట్టిగా వుంది. పాతికేళ్ళు పైనే వుంటాయి ఆమెకు. ముఖంమీద స్ఫోటకం మచ్చలు- ఏమంత ఆకర్షణగాలేదు.

వేదవతి డిటెక్టివ్ రాయప్పను పరిచయం చేసింది ఆమెకు.

విష్‌చేసి కూర్చుంది.

"సుమతి మీకు క్లోజ్ ఫ్రెండని తెలిసింది. ఆమె మర్డర్ కేస్ డీల్ చేస్తున్నాను. మీకు తెలిసిన వివరాలు దాచకుండా చెప్పండి. ఆమె మీతో స్వవిషయాలు చెప్పుకునేవారా?"

తల వూపింది.

"పర్సనల్ మేటర్స్ చర్చించేదా?"

"అదేం లేదుగాని దాచకుండా అన్నీ నాతో చెప్పు కునేది. అదొక తృప్తి అనుకుంటాను."

"అర్జునరావుతో ఆమెకున్న సంబంధం మీకు తెలుసా?"

తెలుసునన్నట్లు తల వూపింది.

"నారాయణరావుతో తనకు వివాదం యెందుకు వచ్చిందో చెప్పిందా?"

"అంతా చెప్పింది."

"అతన్నుంచి విడాకులు తీసుకోవాలని అనుకునేదా?"

"అవును. ఇక అతనితో సంసారం చేసే ప్రసక్తి లేదని చెప్పేది. అతన్ని తీవ్రంగా అసహ్యించుకునేది. అతన్ని పెళ్ళిచేసుకున్నందుకు ఎంతో బాధపడేది. అదొక పీడకల అనేది."

రాయప్ప తల వూపుతూ "ఆమె మరెవరినైనా పెళ్ళి చేసుకోవాలనే ఆలోచనలో వుందా?"

"ఆఁ..పీటర్ పాల్ అని మా కజిన్. ఆర్ట్స్ కాలేజీలో లెక్చరర్ గా వున్నాడు. అతను చాలా మంచివాడు. వుమెన్ లిబ్ పట్ల సానుభూతి వుంది. అతనికి సుమతితో పరిచయం నా ద్వారానే జరిగింది. ఇద్దరూ పెళ్ళి చేసుకో వాలనుకున్నారని నాకు చెప్పారు. ఆమె తల్లి పరిస్థితి బాగాలేదు. ఎక్కువ రోజులు బ్రతకదు. ఆమె చని పోయాక నారాయణరావుకి విడాకులు ఇచ్చి, పాల్ ని పెళ్ళిచేసుకోవాలని నిర్ణయించుకుంది."

"దట్సాల్ మిస్. థాంక్స్" మెరుస్తున్న కళ్ళతో అన్నాడు రాయప్ప.

జవాన్ ట్రేలో కాఫీ తెచ్చి ముగ్గురికీ ఇచ్చాడు.

"ప్లీజ్ టేకిట్" అంది వేదవతి.

కాఫీ సిప్ చేస్తూ వుంటే అతని మనసులో ఆలోచనా తరంగాలు వువ్వెత్తున లేచి పడుతున్నాయి.

ఇద్దరినుంచీ సెలవు తీసుకుని పోలీస్ స్టేషన్ వైపు దారి తీశాడు.

10

"మిస్టర్ నారాయణరావ్! సుమతి యిక నీకు దక్కదనీ, ఆమెనుంచి నీకు ఆదాయం రాదనీ తెలుసుకున్నావు. సుమతి పీటర్ పాల్ ని పెళ్ళి చేసుకోబోతుందని తెలిశాక పిచ్చికుక్కవయ్యావు. ఆ కోపంతో ఆమెను మైదానంలో మర్డర్ చేశావు."

నారాయణరావు ముఖం తెల్లగా పాలిపోయింది.

"మనుషుల్ని తక్కువ అంచనా వెయ్యకు. నువ్వు నేరం చేసినట్లు అదుగో ఆధారం. నెత్తురు చుక్కలున్న లాల్చీ. నువ్వు పొడిచిన కత్తి. దానిమీద నీ వేలిముద్రలు" రాయప్ప గొంతు ఖంగున మ్రోగుతోంది.

"థాంక్స్ మిస్టర్ రాయప్పగారూ!" సంతోషం పట్టలేక అర్జునరావు రాయప్ప చేతులు ప్రేమపూర్వకంగా పట్టుకున్నాడు.

"నో మెన్షన్. కాని జీవితాలతో చెలగాట లాడుకోవడం మానుకోవాలి మీరు. మీ బలహీనతే మిమ్మల్ని ఎప్పుడో కబళించివేస్తుంది. ఈ సారికి పులినోట్లో పడి అదృష్టవశాత్తు తప్పించుకున్నారు. అయినా సుమతి జీవితం అంతం కావడానికి మీరే కారణం" అన్నాడు రాయప్ప.

అర్జునరావు తల అవమానభారంతో వాలిపోయింది.

ఇనస్పెక్టర్ కృష్ణమూర్తి, రాయప్ప వైపు అభిమానంగా చూశాడు.

—: ఐపోయింది :—